

อาสนวิหารอัสสัมชัญ

ASSUMPTION CATHEDRAL

<http://assumptioncathedral.catholic.or.th/>

บทสนทนาจากเจ้าอาวาส

ผลงาน! ผลงาน! ผลงาน!

พระวรสารวันอาทิตย์นี้มาจาก มาระโก บทที่ 9 ข้อ 30 ถึง 37

ข้อ 30 ถึง 32 พูดถึง “วาระสุดท้าย” ของผลงานของพระเยซูเจ้า ทำงานแทบเป็นแทบตายตลอด 33 ปี แต่สุดท้ายก็ลงเอยด้วย การถูกฆ่า ถูกประหาร เป็นความฟ่ายแพ้ ความอับยศ หลังจากอุทิศชีวิตทั้งชีวิต เพื่อพระเป็นเจ้าและเพื่อนมนุษย์

“บรรดาศิษย์ไม่เข้าใจพระวาจาฉันี้ แต่ก็ไม่กล้าทูลถาม”

สำหรับพระเยซูเจ้า วาระสุดท้ายของผลงานของพระองค์คือ ความอับยศด้วยการถูกตรึงบนกางเขน

แต่ที่น่าสนใจคือ ตั้งแต่ข้อที่ 33 ถึง 37

อัครสาวกทั้ง 12 เพิ่งกลับจากการเดินทางไปประกาศข่าวดี ตามคำสั่งที่พวกเขาได้รับ มอบหมายจากพระเยซูเจ้า

บ้านที่พระเยซูเจ้าและอัครสาวกกำลังเดินทางเข้าไป น่าจะเป็นบ้านของท่านนักบุญเปโตร ที่เมือง คาเปอร์นาอุม บ้านหลังนี้ถูกใช้เป็นเสมือนศูนย์กลางของการรวมตัว หลังจากกลับจากทำงาน เปรียบได้กับ “บ้านผู้หว่าน” เป็นที่ที่อัครสาวกและพระเยซูเจ้ามักจะไปพักผ่อน รับประทานอาหารหรือถึงงานที่ได้ทำไปแล้ว หรืองานที่จะทำกันต่อไป

ขณะกำลังเดินทางไปยังบ้านหลังนี้ บรรดาอัครสาวกต่างก็ถกเถียงกันถึงเรื่องผลสัมฤทธิ์ของงานของแต่ละคนและสิ่งที่พวกเขาเถียงกันก็คือ “ผลงานของใครแน่กว่ากัน?” “ผลงานของใครน่าจะตะตะตาหรือเป็นที่ชื่นชมของพระอาจารย์ มากที่สุด?”

แหม! ช่างเหมือนกับพระศาสนจักรสมัยปัจจุบันไม่ผิดเพี้ยนที่การแข่งขันในลักษณะดังกล่าวยังคงมีให้เห็นอยู่ตลอดเวลา และในทุกระดับชีวิตของประชากรของพระเจ้า

บรรดาอัครสาวกได้ออกไปประกาศข่าวดีตามคำสั่งของพระเยซูเจ้า พวกเขาประสบความสำเร็จในการประกาศข่าวดี อัครสาวกหลายคนรักษาโรคภัยไข้เจ็บของประชาชนได้อย่างน่าอัศจรรย์ หลายคนไล่ผีได้ หลายคนเทศน์ สอนได้อย่างมีวาทศิลป์เป็นที่จับใจของผู้ฟัง ฯลฯ

และในระหว่างเดินทางกลับไปยังบ้านนักบุญเปโตร พร้อมกับพระเยซูเจ้า พวกเขาก็ถกเถียงกันด้วย เรื่องเหล่านี้ คือ ถกเถียงกันว่า “ผลงานของใครเด่นกว่ากัน? พระอาจารย์จะชอบผลงานของใครมากที่สุด?”

และแน่นอน สิ่งที่พวกเขาคาดหวังก็คือ “ผลงานที่พระอาจารย์ชอบ ย่อมนำความมีหน้ามีตาให้แก่ผู้ปฏิบัติ” “พระอาจารย์ย่อมชื่นชอบ และนิยมในตัวผู้ นั้น” และยิ่งไปกว่านั้น “พระอาจารย์อาจแต่งตั้งให้รับหน้าที่สำคัญๆ”

ดังนั้นเมื่อถูกถามว่า “พวกท่านถกเถียงกันเรื่องอะไร ขณะที่เดินทาง?”

ข้อ 34 ของพระวรสารบอกว่า “พวกเขาก็นิ่ง เพราะระหว่างทางพวกเขาถกเถียงกันว่า ผู้ใดยิ่งใหญ่กว่ากัน” พุทธภาษาชาวบ้านก็คือ พวกเขาอึ้งกิมกิ ซึ่งแปลว่า นิ่งงัน เพราะมัวแต่ถกเถียงกันเรื่องที่ไม่น่าถกเถียง และถ้าขึ้นบอกความจริงกับพระอาจารย์ ว่าถกเถียงกันด้วยเรื่องอะไร พระองค์คงไม่พอใจเป็นแน่แท้

พระเยซูเจ้าไม่ได้ต้องการผลงาน แต่พระเยซูเจ้าต้องการ “การปฏิบัติหน้าที่ อย่างรู้จักหน้าที่ และด้วยจิตวิญญูณแห่งความสุภาพถ่อมตนโดยไม่ต้องคำนึงว่างานนั้นจะประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว”

ดังนั้นพระเยซูเจ้าจึง จงใจใช้คำว่า “จงเป็นผู้รับใช้ของทุกคน” (ข้อ 35) และมีพระวรสารหลายตอนที่พระเยซูเจ้า เจาะจงใช้คำว่า ผู้รับใช้ หรือ คนใช้ หรือ คำว่า รับใช้ คือให้ทำหน้าที่ไปตามหน้าที่ที่ที่ต้องการ นอกนั้นคำว่า การเป็นคนสุดท้าย ก็แปลว่าไม่ต้องโอ้อวด ไม่ต้องให้ใครเขาชื่นชมในผลงาน ทำงานอย่าหวังคำชมเชยสรรเสริญ ส่วนคำว่า “เด็กเล็กๆ” (ข้อ 36) บังเอิญในภาษา อาราเมอิก คำว่า “เด็กเล็กๆ” และ คำว่า “คนใช้” มีความหมายเดียวกัน คือ เล็กๆ ต่ำต้อย ไม่มีหน้ามีตา ไม่มีควมสำคัญในสังคม ฯลฯ

และนี่คือ วิธีของผู้เป็นศิษย์พระคริสต์

สวัสดี...พ่อसानิจ